

Sag er af en overordentlig Betydning. Jeg tror, at den maa ses i Belysning af det, der dog formodentlig er den nærmeste Anlæg til dette Lovforslags Fremkomst, nemlig den mærkværdige Sag, som vi havde i Sommer. Jeg vil slutte mig til de Ord, der fra enkelte Sider ere fremkomne om, at man skulde gaa noget videre, end der her er foreslaaet, og navnlig tror jeg, det vilde være rigtigt, at man kunde faa den endelige Afgørelse lagt bort fra de nærmeste overordnede, som i Virkeligheden ere de ledende i Krigsretterne, og faa den lagt hen til en Instans, som ikke i den Grad er de meniges Forsatte, som de, der nu udgøre Krigsretterne, sædvanlig ere.

Formanden (Høgsbro): Jeg maa beklage, at det ærede Medlem betegnede en lovlig sædelt Dom som gaende i Retning af Justitsmord.

Golding: Jeg maa udtale min Beklagelse over, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) som ellers er overordentlig klavfattende og under tiden kan forstaa en halvkvædet Bise meget godt, har misforstaaet, hvad jeg sagde om, at noget „fivede“ ud. Det har han ganske vist taget aldeles bogstaveligt; men jeg har ment dermed, at det var ganske givet, at naar Mandskab, som har været til Forhør i Krigsretten, kommer hjem, kan det dog ikke blive aldeles ukendt i Befolkningen. Der er jo Folk, der have været Soldater for et Tidrum af 50 Aar tilbage, indtil nu, og der er jo ogsaa det yngre Mandskab, som har været til Stede i Krigsretter. Det var det, jeg vilde sige, men naturligvis, det ærede Medlem har Ret til at holde paa sin Anskuelse. — Til det ærede Medlem, som sidst havde Ordet — et Ord, som han jo bruger med Kynd og Klem og altid paa en saadan Maade, at han drager Paralleler, som kunne være meget morsomme for ham og hans Blad at komme med — vil jeg sige, at disse Paralleler vil jeg slet ikke tage Hensyn til. De ere ofte morsomme, men som oftest meget smagløse. Naar han derimod udtaler sig om de Forhold, der skulde have fundet Sted ved Ingeniørregimentet og i Krigsministeriet, og siger, at Krigsministeriet skulde have set, at det var nødvendigt at

faa et Personkifte, saa tror jeg, skønt den højtærede Krigsminister selv er til Stede og maaste vil ophjse derom, at kunne sige, at Personkiftet var bestemt, længe før denne uhyggelige Historie eller de uhyggelige Forseelser, der bleve begaaede i Ingeniørkorpset, idet den Mand, som erstattede Oberstløjtnanten, var en Mand, som var kommen fra Vestindien, og som skulde have en Oberstplads i Ingeniørkorpset, og da der ikke var nogen anden Plads, der end Regimentchefpladsen, maatte han have den. Personkiftet er altså ikke en Folge af, hvad der skete den Gang, det var det, jeg vilde slaa fast. Jeg vilde endvidere aldeles bestemt slaa fast, at naar der siges, at disse Folk ikke vidste, hvilken Forseelse de begik, er dette ikke rigtigt; thi fra første Færd af læses der Krigsartikler med Mandstabet, og jeg har ved at forhøre mig faaet at vide, at det ogsaa har fundet Sted ved Ingeniørregimentet. De lære der, at den Forseelse, Enkeltmand begaar, bliver straffet efter de og de Bestemmelser, men er det Mytteri — og ved Mytteri forstaa man, at enkelte faa flere til at være enige om at begaa samme Forseelse — bliver Straffen forstørret, forstrenget, og navnlig for Hovedlederne vil den blive meget strengere. Det have de lært, og de vidste det meget godt. Naar nu den ærede foregaaende Taler siger: Ja, men der er netop Forfællende, at i Civiletaten vilde det ikke blive taget saa strengt — saa er det absolut nødvendigt, at netop denne Slags Forseelse bliver taget strengt i Militæretaten. Vi kunne ikke, som det i Civiletaten finder Sted, tillade: Strejfer, og dette var altsaa en Strejfe; om man saa vil kalde det, af samtlige menige, idet de sagde: Vi ville ikke ud at arbejde til den Tid; vi gaa ud i Frederiksberg Have eller paa Fælleden — eller hvor det nu var. Hvis det ikke blev bedømt og dømt meget strengt, vilde det være aldeles umuligt, navnlig i Krigstid, at holde den Subordination vedlige, den ubetingede Ydighed, som er absolut nødvendig, for at en Arme kan blive, hvad den skal være. Det var blot disse Ord, jeg vilde tillade mig at bemærke.

Korsgaard: Jeg skal ikke sige noget til det ærede Medlem i Anledning af det morsomme, som han vilde finde ved det, jeg sagde. Jeg skal saa meget mindre gøre det,